

ת"פ 10/11-58472 - הועדה המחויזית לתכנון ובניה - מחוז ירושלים נגד עבידל עזיז עותמאן, סמירה עותמאן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 10-11-58472 הועדה המחויזית לתכנון ובניה - מחוז ירושלים נ' עותמאן
בפני כב' השופט ד"ר אוחד גורדון

בעניין: הועדה המחויזית לתכנון ובניה - מחוז ירושלים
ע"י עו"ד ר' בראנר
ה�性ימה

נגד

1. עבידל עזיז עותמאן (הנאשם בת.פ. 10-11-58472)
 2. סמירה עותמאן (הנאשמת בת.פ. 10-11-58459)
שניהם ע"י ב"כ עו"ד ס' ארשיד
- הנאשמים

הכרעת דין

מבוא

1. שני ההליכים שבכותרת עוסקים במקרים המצויים באותו מתחם, בנאים שהינם קרובו משפחה המתגוררים באותו מתחם, ומעליםסוגיות זהות. רוב היישובות אף נוהל במאוחד. לכן, מצאתי לכתוב הכרעת דין אחת שתתיחס לשני ההליכים.

2. כתבי האישום מייחסים לעבירה של ביצוע שימוש במרקע עירוני הטעון היתר ללא היתר, לפי סעיפים 204(א) ו-208 לחוק התכנון והבנייה, תשכ"ה-1965. האישומים מתיחסים למבנים המצויים במרקע עירוני הידועים כגבעה 405, מדרום לכיביש מס' 1 ובסמוך לכפר ابو-גוש. כפי הנטען, המבנים נבנו ללא היתר, והנאשמים עושים בהם שימוש מיום 3.7.7.03 ועד תכנית מ/113, המייעדת אותם לשימוש חקלאי (להלן: "התכנית").

לנאשם בת.פ. 10-11-58472 (להלן: "הנאשם") מייחסת העבירה האמורה בנוגע לבנייה למגורים, שתי או יותר ושתי מכולות. לנשימת בת.פ. 10-11-58459 (להלן: "הנאשמת") מייחסת העבירה בנוגע לבנייה למגורים (אחר) למגורים.

גדר המחלוקת

עמוד 1

3. מוקד הgentem של הנאים מצו בטענה, לפיה בתיהם מושא האישום היו קיימים בעת שנכנסה הרכנית לתקוף (מה שלטעת הגנה התרחש בשנת 1989), וסעיף 11 לרכנית התר את המשך השימוש בהם למגורים "גם אחרי שתרכנית המתאר קבועה כי האזר היה מיעוד לחקלאות" (פיס' 29 לסיכון) הרכנית אינה חולקת כי בית המגורים שלו נבנתה גם תוספת בניה בשטח של כ-40 מ"ר, שהיא "טרנספורט קדמית לבניין המגורים, במפלס נמוך מהמבנה המקורי" ותחתיו מחסן, אך גם זאת לפני כניסה הרכנית לתקוף ועל כן התוספת "הוכשרה" (שם, פיס' 4 ו-16). עוד נטען כי הסיפה לסעיף 11 האמור, המחייב מתחולתו מבנים שההחזקה או הבעלות בהם הועברה, נוגעת להעברה באמצעות מכור בלבד בעוד שהנאימים ירשו את המבנים האמורים ועל כן עניינם באגדרי הסיף (שם, פיס' 34).

ההגנה נוספת וטוענת כי לא הוכח שלא ניתן יותר לבניית המבנים. נטען שאון לדריש מאנשים לשומר היתרים לאור עשרות שנים; כי אין להסתפק בעדות המפקח לעניין זה שלא גובטה במסמכים או בהציגם של תיקי המבנה בפני בית המשפט; וכי אין להסתמך על הדברים שמסרו הנאים לעניין זה בהודעותיהם, שכן לא יודעו בדבר זכותם להיוועץ בעורך דין.

לבסוף נטען כי יש לזכות האלים בשל הגנה מן הצדק, שכן הם מתגוררים במקום עשרות שנים ועד כה לא נדרשו לתת את הדין. בדומה נטען כי כבר ב-2003 ביקר מפקח הבניה במקום, וביקורו השני היה רק בשנת 2009 דבר שלא הסביר, והאישום התיישן שכן כתבי האישום הוגשו בשנת 2010.

4. המאשימה, מנגד, סבורה כי העברות הוכחו. נטען שהרכנית נכנסה לתקוף בשנת 1981 וכי בסיס שהאוורות והמכולות הוקמו לאחר מכן, כך שאין לנאים הגנה לגבייה. באשר למבני המגורים של הנאים נטען כי הוכיח שאלה נבנו לפני 1981, אך הוראת המעבר לא "מכירה" אותם. זאת, שכן נבנו ללא היתר, מה עוד שהעבירה הבעלות או החזקה במבנים: הנאשם קיבלו מאביו, והנאימת מבעלה. לעומת זאת המאשימה החלטה הוראות המעבר על מקבלי החזקה מנוגדת לכוונת החוק ותרוקן את ההוראות האמורות מתוכן.

המישור העובדתי

5. טווח הזמן בהם נבנו המבנים השונים הוכחו בחוות דעת מומחה של הגב' מלכה עופרי מן המרכז למיפוי ישראל (ת/9, ת/11).גב' עופרי העידה בפני והותירה רושם של אשת מקצוע מיומנת ואמינה. הגנה לא ניסתה לסתור את מציאות בחוות דעת נוגדת[1]. מכאן, שיש לקבל את מסקנותיה.

כפי שיפורט להלן, למקומות המומחית מתווספות ראיות נוספות, תוצרי חקירות של מפקח הבניה מר שמעון אהרון (להלן: "המפקח") וכן אמרות הנאים.

6. אסכם את הנתונים כדלקמן:

לפי המומחית, המבנה הנוגע לנאים לא נראה בצלום אויר משנת 1966, אך נראה בצלומים מן השנים 1981 ו-2011, כשבמועד המאוחר גדלו מידי. הגנה אינה חולקת, כאמור, כי הנאים משתמשים במבנה זה וכי לאחר 1981 נוסף למבנה חדר שלטעתה בין מחסן ומעליי מרפסת (עדות הנאים, פ/37). התוספת נראה בחזית המבנה, בתמונה אותה צילם ביום 7.7.03 מפקח הבניה (ת/2 בתיק 58459-11-10).

עד לפי גב' עופרי, מבנה המגורים הנוגע לנאשם לא נראה בצלום אויר משנת 1966, אך נראה בצלום משנת 1981, כשההמשר לא חל שינוי במימדיו.

האורות והמקולות לא נראה בצלומי אויר מהשנים 1966 ו-1981, אך שתי האורות ומכלול אחת נראה בצלום אויר משנת 2011. בכך יש לצרף את דוח הביקור ת/6 שערך המפקח ביום 17.12.09, בו התייחס לאורונה שראתה בשטח "שהיא חלק מהמתחים של עבד עותמאן", ואת חקירת הנאשם ת/5 בה אישר קיומן של שתי אורות כאשר אמר כי "בערך לפני 8 שנים העתקנו את האורוות למקום זהה", ולגביו שנייה אישר כי זה גם שיר לי. אני מעביר את הסוסים מפה לפה". גם בעדותו בבית המשפט אישר שבשתחו שתי אורות שהוא משתמש בהן (פ/35 ש' 10). טענותיו, כי האורות נבנו לפני 1977, אינה אמינה עליין בשל הסתירה לדבריו בחקירה, והן מושם שהאורות לא נראה כאמור בצלום משנת 1981 כאשר הנאשם לא ידע להסביר זאת (שם, ש' 28).

יש להזכיר גם את תשובה הנאשם לאישום, בה אישר שאין לאורות היתר ולגביו המקולות טוען כי "הມכלול היהתו בחצר מסוים שמתוקף עבדתו בחברת בנייה הניח בה הנאשם ציוד, بينما הוא הסיר אותה, זה לגביו שתי המקולות בכתב האישום" (פרוטוקול מיום 10.10.13, עמ' 13 ש' 12-13).

7. על רקע נתוניים אלה אני קובע כדלקמן:

כי שני מבני המגורים נבנו לאחר 1966 ולפני 1981. המבנה הנוגע לנאשם הורחב באמצעות תוספת הבניה הנזכרת לעיל לאחר 1981 ולפני 2011. אין מחלוקת כי נכון למועד הרלבנטי עשו הנאשם שימוש כל אחד במבנהו, ועודם עושים בו שימוש.

שתי האורות נבנו לאחר 1981 ולפני 2011. הנאשם אישר כי הוא עשה שימוש באורות.

בנוגע למקולות, הנאשם אישר כי הניח ועשה בהן שימוש ולא טוען שהוא היה לכך הilter.

טענה לפסילת הודעות הנאשמים

8. ההגנה סבורה כי אין להיסמך על הודעות הנאשמים, ת/1 ו-ת/5. זאת, מושם שלא ידועו בדבר זכותם להיוועץ בעורך דין.

אני מקבל את הטענה. הלכת ישכרוב והפטיקה שלאחריהabisso, אמן, את האפשרות לפסול את הודעתותיו של הנאשם מקום בו נפגעה זכותו להליך הוגן, לרבות בשל פגיעה בזכות ההיוועצות על חשבותה הרבה. אלא, שלא מדובר בתוצאה אוטומטית, בכל פעם בו ישמש חוקר את אזכור הזכות להיוועצות מנוסח האזהרה לנחקה. המבחן הינו מהותי. פגעה של ממש בזכות האמורה, החומרת תחת הוגנות החקירה, עשוי להוביל לפסילת הרأיה. בכך-arע למשל במקרים בהם מהלכי רשות החוקרים או מי מטעם גרמו לנאים לפקפק בעצת סגנונו או מנעו מנאשם את המפגש עם עורך הדין. להמחשה ראו ע"פ 1301/06 **עזבון המנוח אלזם נ' מדינת ישראל** (22.6.09); ע"פ 5956/08 **אל עוקה נ' מדינת ישראל** (23.11.11); ע"פ 9956/05 **שי נ' מדינת ישראל** (4.11.09). מנגד, פגם של אי ידוע בדבר זכות ההיוועצות, כאשר לא בסיס כי הנאשם לא ידע על

זכותו, ביקש להיוועץ בעו"ד או כי הגנתו נפגעה בצורה כלשהי, לא יbia בהכרח לפסילה (ענין **שי** הנ"ל, פיס' 12 לפסק דיןה של הנשיאה (דאז) בגיןש). וזכור כי לפסילת ראה, בפרט הودאת נאשם שאין מחלוקת כי נסירה מתוך רצון חופשי כבמקרה דן, מחייב שיעקרו בפגיעה לא מבוטלת בתכליות עליו מופקד הדיון הפלילי, לרבות חשיפת האמת. لكن, נדרש לבסס את הטענה, וככלל לא די בעצם העדר אזכור של זכות ההיוועצות בדברי החוקר.

9. בנסיבות דין לא הונח בסיס לטענה לפגיעה מהותית בהוגנות ההליך. הטענה מבוססת על שאלה עקיפה שהוצאה לחוקר-המפקח בחקירה הנגדית: האם, כשהזהיר את הנאשמים בטרם חקירותם, הוסיף דבר על נוסח האזהרה הרשומה בטופס ההודעה (שaina כוללת את הזכות בה אנו עוסקים). בכך השיב בשילילה. לא הוצאה לחוקר טענה קונקרטית אוזות זכות ההיוועצות, אך שלא התאפשר לו להתייחס לסוגיה הנקודתית ולהסביר מדוע, אם בכלל, נמנע מלידע בנושא. בנוסף, אף אחד מן הנאשמים לא נשאל או העיד בנושא, אך שלא בסיס כי לא ידעו על זכותם להיוועץ בעורף-דין, כי לא נעצרו בו קודם לחקירה (כזכור, החקירה התרחשה בשנת 2009 כאשר כבר ב-2003 ביקר המפקח במקום), או כי ביקשו להיוועץ בטרם חקירה והדבר לא ניתן להם. נותרנו, אפוא, עם טענה בעלת אופי טכני, המבוססת על אמירה כללית לפיה נוסח האזהרה המופיע בהודעות הוא הנוסח שהוקרא, ולא התייחסות או הסבר כלשהו לעצמת הפגיעה המהותית בתקינות ההליך. במצב דברים זה, אין בסיס לפסילת הראיות.

קיומו של היתר

10. לפי תעודת עובד ציבור של מפקח הבניה רן סרי (ת/8), לא קיים היתר בניה לאף אחד מן המבנים, האורות והמכולות הנדונות. מר סרי הסביר בעדותו כי ממצאיו הם תוצר של בדיקה בתיקי הפיקוח בארכיון והתייחסות עם מחלקת התקנון. עוד הסביר כי התקנים מרכזים את היסטוריית הטיפול בנכס הנדון, וכי אם היה ניתן היתר לבניים היה מזכה לאתגר בתיקים "תכנית עם חוות דעת של הוועדה, עם מס' היתר ותאריך שנייתו ההיתר, ותכנית של הבניין בשטח" (פ/21-פ/22). ככלא לא איתר.

指出 כי במהלך חקירתו הנגדית הציצה ההגנה בפני מר סרי תרחישים שונים, לרבות אפשרות שריפת הארכיון או העברת הטיפול במבנים דין מועודה אחת לשניה. העד לא אישר תרחישים אלה והם לא בוססו בראיות אחרות, אך שלא ניתן לגרוע ממשקל עדותו של מר סרי וממצאיו בהיסמך עליהם.

עוד指出 כי בתום העדות, לבקשת ב"כ הנאים, הודיעו לוועדה המקומית להעמיד לעיינו את תיקי הנכסים הנוגעים להליך (פ/24 ש' 12). ההגנה לא מסרה, בהמשך, מה היו תוכנות בדיקותיה ולא ביקשה להגיש דבר מה הסותר את טענותו של מר סרי.

על רקע זה, אני מקבל את טענת ההגנה לפיה אין לייחס משקל לממצאיו של מר סרי. מדובר באיש מקצוע שהheid בצוות אמין, והעובדת שמצאו הוצגו בעל פה אינה גורעת ממשקלם. הטענה, הנסמכת על אי-הצגת התקנים בהם בדק לעיון בית המשפט, נחלשת לאור האפשרות שנייתה להגנה לעין בהם כמתואר לעיל, כאשר היא לא מצאה לנכון לנ��וט בפעולות המשך.

11. עם זאת לא נعلم מעוני, כי המפקח נשאל האם היתרים "מלפני תכנית המתאר" היו צריכים להימצא בתיק הבניה, והשיב בשילילה (פ/23 ש' 3). הדבר מביאנו לטענת ההגנה, לפיה ניתנו היתרים לבניינים הנדונים לפני

כניסת התכנית לתקוף. איני יכול לקבל טענה זו.

הטענה לא נשמעה מפי הנאים עצם, להבדיל מבא-כחם. הנאם, בעדתו, כלל לא התיחס לסוגית ההיתר, ולא טען שהלה קיים. גם הנאם לא טענהvr. בחקירה הראשית לא התייחס לנושא, וכשנשאה עלvr. בחקירה הנגדית השיבה "אני לא יודעת. בעלי היה מטפל בהכל". כשהוותה בה שבհודעתה אמרה שאיןvr. היתר, השיבה שאינה זוכרת (פ/38).

הימנעות זו מלהתיחס לשוגיה הנמצאת בלב האישום, מדובר בעד עצמה. בהדרה, אין כל ראייה לכךvr. שהתקבל בעבר יותר למבנים הנדונים. אמרת עורך הדין המיצג לא יכולה להיות תחליף לראייה שcz.

לכך מתוארים הדברים אותו מסרו הנאים בחקירהם, בדצמבר 2009. הנאם סיפרה למפקח כי "איןvr. רישון אבל אני חשבת שבעלvr. ואבא שלו רצו רישון" (ת/1). הנאם טען כי הגיע בקשה להיתר "זה קצרvr. תקוע" (ת/5). שניהם אישרו אפוא כי לא ניתן יותר למבנים השונים.

12. נטל ההוכחה לעניין העדרו של היתר הינו על המאשימה, אך כמות ההוכחה הנדרשת כדי לעמוד בו היא מדודה, היות שמדובר בסוד שלילי שבידיעת הנאם. ראו ע"פ (ת"א) 71821/02 **ארביב נ' מדינת ישראל** (12.5.04). המאשימה הציגה מצבור ראיות ממופרט לעיל, ועודה בנטול. אני קובע, כי לא ניתן יותר כדין לבניית המבנים השונים (לרבות האורות והמקולות) מושא האישומים כנגד הנאים.

סעיף 11 לתקנון התכנית

13. הסעיף קובע כדלקמן:

"לא ישמשו שום קרקע או בניין, הנמצאים באזורי המסומנים בתשריט לשום תכליות אלא לתוכליות המפורשת ברשימת התכליות המותרות באזורי שבו נמצאים הקרקע או הבניין, מלבד מקום שימושים בקרקע או בבניין בשעת מתן תוקף לתוכנית שימוש כל שהוא שונה השימוש המקורי ברשימת התכליות לגבי האזור שבו הם נמצאים - אפשר להמשך ולהשתמש בקרקע או בבניין לאוთה תכליות עד שיחול שינוי בהחזקתם או בעלות על הקרקע או הבניין".

14. ההגנה סבורה, כי סעיף זה "הכשיר" את המשך השימוש במבנים, שנבנו לפני כניסה התכנית לתקוף. אציןvr. כי שלא כתענתה, התכנית קיבלה תוקף כבר בשנת 1981 ולא בשנת 1989 (vr. לפי הפרסום ב"פ 2594). הדבר אינו גורע מגישה, לפיו שני מבני המגורים נבנו לפני כניסה לתוקף, בשלטענתה הסעיף האמורvr. אפשר את המשך השימוש בהם למגורים.

15. לא ניתן לקבל פרשנות זו של הסעיף. חוק התכנון והבנייה מאפשר שימוש במבנה רק לפי היתר. מקום בו לא ניתן יותר, כל שימוש במבנה (ואפיו אם הוא תואם את יעוד הקרקע לפי התכנית החלה במקום) אינו כדין (רע"פ 924/08 **גוטليب מ' מדינת ישראל** (30.3.08); רע"פ 10782/07 **יעאס נ' מדינת ישראל** (1.2.2008) והפסקה הנסקרת שם).

גם התכנית הנדונה, מ/13, הוצאה בהתאם לחוק התכנון והבנייה (סעיף 4 לתקנון התכנית) וכפופה לדרישותיו. המבנים הנדונים נבנו לאחר 1966, וממילא שלאחר כניסהו של החוק לתקוף. לא ניתן יותר לבנייתם. מדוברvr.

לכן במקרים שהשימוש בהם, עבר כניסה התכנית לתקוף, היה בגדר עבירה על החוק.

מכאן חוסר האפשרות לקבל את הפרשנות, אותה מציעה ההגנה. לפיה, הוראות המעביר של התכנית הクשייה את העבירה והפכו את השימוש במבנה לתקין. לפי הפרשנות המוצעת, די בכך שעם כניסה התכנית לתקוף השתמשו במבנה, גם אם השימוש היה שלא כדין, כדי לאפשר את המשך השימוש ללא היתר. במקרים אחרים, הטענה היא שסעיף 11 הנדון הクשייה, בבת אחת, את כל עבירות הבניה שבתחום התכנית.

זו פרשנות בלתי סבירה, החותרת תחת הרציונלים של משטר התיירים אותו קבע חוק התכנון והבנייה. הליך קבלת היתר כולל בדינה מסודרת ומהותית של התאמת המבנה לתכניות החלות, בטיחותן, הגישה אליו ועוד. אין זה סביר שמתוקין התכנית ביקש לדלג על כל אלה, ולאשר באופן גורף ולא הליך מסודר של בדיקה ובדיקה את כל המבנים הבלתי חוקיים שבתחום התכנית. אין בנמצא גם כל נימוק סביר מדויק יבקש לעשות כן.

פרשנות היחידה העולה בקנה אחד עם תכליות דיני התכנון והבנייה ועם ההיגיון הבריאותי היא, כי הוראת סעיף 11 לתכנית ביקשה להתמודד עם מצבים בהם עבר אישור התכנית נעשה שימוש כדין במבנה, על סמך היתר שהתקבל, והתכנית שינתה את ייעוד השטח באופן שהשימוש במבנה חורג מדרישותיה. במצב זהה החליטו מתוקני התכנית לאפשר את המשך השימוש עד להחלפת הבעלות או החזקה במבנה - קביעה, שיש בה רצינן ברור של הוגנות כלפי מי שעירב כניסה התכנית לתקוף פועל בצורה חוקית.

בהעדר היותר, השימוש במבנה מושא כתבי האישום לפני כניסה התכנית לתקוף לא היה כדין. לכן, אין בסעיף 11 לתכנית כדי לסייע לנאים. נכון מסקנה זו, לפיו עניינים של הנאים לא נכנס לגדרי הסעיף, איני נדרש לשאלת האם הסיפה של סעיף 11, הממצמצמת את תחולתו למקרים בהם החזקה או הבעלות במבנה הועברו, חלה על המקורה Dunn.

טענות נוספות

16. איני מקבל את טענת התהיישנות. אמן, לא הוצג הסבר מדויק מהתין מפקח הבניה כשש שנים מאז גילתה את העבירה בשנת 2003 ועד לביקור נספּ וטיפול ממשמעותיו יותר בשנת 2009. דומה כי לרשות לאacha הדרך. עם זאת, עבירה של שימוש שלא כדין היא עבירה נמנעת. אין מחלוקת כי הנאים המשיכו להשתמש במבנה הנדונים נכון לשנת 2009, וכך גם במועד הגשת כתב האישום ועד כה. מכאן, שאין בסיס לטענת התהיישנות.

17. בנסיבות העניין, השינוי בפועל המשימה גם אינו יכול לבסס ביטול של האישום, מטעמים של הגנה מן הצד. אמן, הפסיקת הכירה באפשרות שכך (ע"פ 4434/10 **יחזקאל נ' מדינת ישראל** (2.3.11) והפסיקת הנסקרתת שם), אך זו תיושם במסורת ובדגש על פגיעה ביכולתו של אדם להתגונן או על קיום "סתירה עמוקה לחובת הצד והגינות המתחייבים מניהול הליך פלילי תקין" (על"ע 2531/01 **חרמון נ' הוועד המחודי**, פ"ד נח (4) 78; ע"פ 08/08 55 פלוני נ' מדינת ישראל (1.2.10)).

בקשר Dunn, אין עורין כי על הרשות לפעול לאכיפת דיני התכנון והבנייה באופן מהיר ויעיל. החקירה במקרה עמוד 6

דן השתתפה מספר שנים. אלא, שבמקביל המשיכה גם העבירה שביצעו הנאשמים. המציאות מעידה על היקף רחב של עבירות בניה הנמשכות לארך שנים, למרות פועלתן של רשות האכיפה ובתי המשפט בניסיון למגר את התופעה. ביטול כתבי אישום כאשר העבירה נמשכת לארך זמן משמעותו הנצחית של עבריות הבניה, וממן "פרס" דוקא לעברيين שמעשיהם נמשכו לארך שנים, להבדיל ממי שנתרפס במהירות.

בנוספ', במקרה דן ולמרות שחל شيء בפועל הרשות שלמדה על העבירות כבר בשנת 2003, יש לשיקולים מנוגד משקל נכבד. הנאשמים ובני משפחותיהם עשו דין לעצם והחליטו להשתקע בניגוד לחוק, באתר המצו' על גבעה פתוחה, בלב שטח המועד לחקלאות. בתנאים אלה, הקמת מבנים בשטחים משומוטים בדגש על המבנים שיועדו למגורים, ועשית שימוש בהם לארך תקופה ממושכת, היא עבירה חמורה שיש בה פגעה של ממש בתכליות דיני התכנון והבנייה. ביטול האישום יניב, אפוא, פגעה בלתי מידתית באינטרס הציבורי. אני סבור כי זו הדרך ההולמת ליתן ביטוי לשיהוי בפועל המאשימה. זאת ועוד, ההגנה לא ביסה מדוע יכולתה להtagונן נפגעה, בהשוואה למצוד דברים בו היה ננקט הליך פלילי קודם לכן, בשנת 2003. בכלל השיקולים אין מוצא, לכן, להורות על ביטול האישום בשל הגנה מן הצדק.

הכרעה

אני מרשים כל אחד מן הנאשמים בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום בעניינו.

טייעון לעונש ישמע ביום 13.7.14 בשעה 09:30. **הזכירות תשליח את הכרעת הדין לצדים וזמן מתורגם לערבית.**

ניתנה היום, י"ט סיון תשע"ד, 17 يونيو 2014, במעמד הצדדים

[1] חוות דעת שהציגה (נ/1) הוגשה אך אינה סותרת את ממצאי המומחית עופרי, מה עוד שלמרבה הצער ערכה נפטר

ולא התאפשרה חקירותו הנגדית. בהמשך יותרה ההגנה על האפשרות להגיש חוות דעת נוספת.